

***

**«В боях на подступах к Севастополю ...
уничтожил танковый пулемет врага».**

Плакса Петр Леонтьевич -01.07.1925 г.р., уроженец села Трудовое Токмакского р-на Запорожской области Украинской ССР, в РККА с июня 1943 года, призван Гуляй-Польским РВК Запорожской обл., член ВЛКСМ, стрелок-бронейщик взвода противотанковых ружей 2-го стрелкового батальона 1271-го стрелкового полка 387-й Перекопской стрелковой дивизии, рядовой.

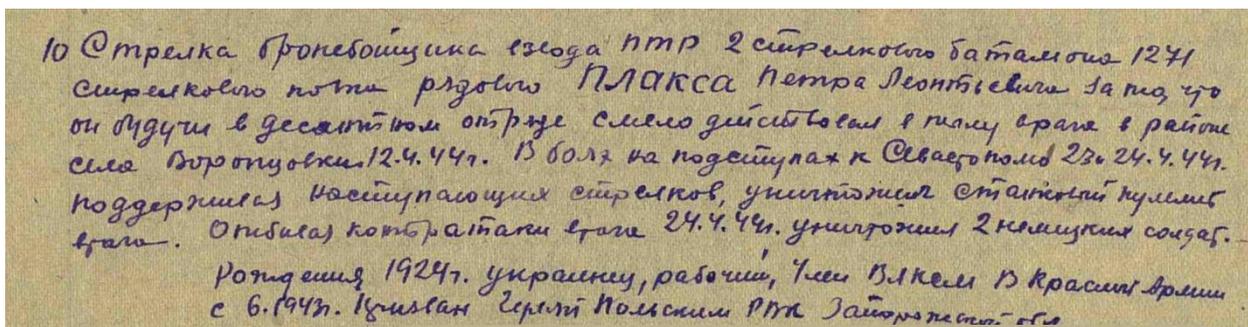
Награжден орденом Отечественной войны 2-й степени (06.04.1985), медалью «За отвагу» (10.10.1944) и другими наградами.

Отличился в ходе освобождения Крыма и Севастополя.

Выписка из наградного листа стрелка-бронейщика взвода ПТР 2-го стрелкового батальона 1271 СП красноармейца П.Л. Плаксы:

«...Будучи в десантном отряде, смело действовал в тылу врага в районе села Воронцовка 12.4.1944 года. В боях на подступах к Севастополю 23-24.04.1944 года поддерживая наступающих стрелков, уничтожил танковый пулемет врага. Отбивая контратаки врага 24.4.1944 года, уничтожил 2 немецких солдат».

Приказом по 1271 СП № 042/н от 10 октября 1944 года рядовой П.Л. Плакса награжден медалью «За отвагу».

10 Стрелка Бронейщика взвода ПТР 2 стрелкового батальона 1271 стрелкового полка рядовой ПЛАКСА Петра Леонтьевича за то, что он будучи в десантном отряде смело действовал в тылу врага в районе села Воронцовки 12.4.44г. В боях на подступах к Севастополю 23-24.4.44г. поддерживая наступающих стрелков, уничтожил танковый пулемет врага. Отбивая контратаки врага 24.4.44г. уничтожил 2 немецких солдат.
Родился 1925г. украинец, рабочий, член ВЛКСМ в Красной Армии с 6.1943г. Призван Гуляй-Польским РВК Запорожской обл.

Внучка: Плакса Юлия Валерьевна, доцент кафедры Экономики АПК ИЭиУ.

Фотография стрелка-бронбойщика П.Л. Плаксы, сделанная в период освобождения Крыма (1944 год).

г. Днепропетровск
сюрданта Тивобаров (справа)
с 4 Тимеев (слева)

24/III - 1945г

Гірки, як полин спогади

У той далекий 1941 рік, коли по радіо сповістили про початок Великої Вітчизняної війни, ніхто й не здогадувався, яку ціну доведеться заплатити тим, хто героїчно пішов боронити рідну землю від ворога. Тоді вони були 18-річними юнаками, нині – їм далеко за 80 і згадувати минуле – особливо тяжко. Тяжко, бо торкнувся той смуток саме молодих років, коли в душі буяло прагнення жити й любити, вчитися й творити...

На знімку: Петро Леонтьович ПЛАКСА

могою, вони палко захищали кожну п'ядь рідної землі. Втрата бойових побратимів (...на власні очі бачив, як німці розстрілювали товаришів³⁾), полон (...відправили до Німеччини в гамбурзькі табори⁴⁾), поранення - все це довелося пережити 21-річному юнаку.

Тож ті сторінки історії, які сьогодні називаємо трагічними, стали для наших героїв пам'ятними. Так, вони пам'ятають все до дрібниць, особливо жакливі події минулої війни.

Тетяна ВЕЛИКА.

Минули роки і, буває, спостерігаєш за молодятами, які кладуть квіти до меморіалів Слави, як знак пошани за відвойоване право мирно жити на цій землі...

Нещодавно до редакції газети надійшли спогади ветеранів війни Петра Леонтьовича Плакса та Івана Семеновича Єни, записані головою первинної організації ветеранів війни і праці Петром Захаровичем ЧУЧКОМ.

„Після визволення Гуляйполя, а мені тоді ще й 18-ти років не було, - згадує Петро Леонтьович Плакса, - мобілізували до лав Радянської Армії. У с. Варварівці нашого району пройшов курс молодого бійця, а далі – фронт. Після визволення м. Мелітополя нас направили на Кримський півострів, де, підійшовши до Криму з північної його частини, нам довелося форсувати озеро Сиваш. Це був листопад 1943-го. Добре пам'ятаю дуже холодну і солону воду. Рівень води – по груди. Відстань від берега материка до берега Криму - більше 3-х кілометрів.

8 квітня наша 51 армія 4-го Українського фронту стрімко визволяла міста і села. Нелегкими видалися бої під Салун-горою (м. Севастополь). Там отримав тяжке поранення в обидві ноги. Далі – військовий шпиталь і лікування вдома”.

А ось, вкотре перечитуючи спомини Івана Семеновича Єни, здається, що обидва вони схожі – армія, фронт, поранення... Але... У цих двох колишніх солдат були дві різні долі, а об'єднувало їх одне - війна. Одержимі пере-

Іван Семенович ЄНА (справа) з армійським товаришем. Грудень 1940 р.